Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

03 Mart 2017
Sayı: 225

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Baskı ve diktatörlük heveslerini sandıkla değil mücadeleyle durdurabiliriz

12 Eylül askeri darbesi sonrasında hazırlanan anayasanın 18 maddesinin değiştirilmesi için halk oylaması süreci başladı. Böylece 12 Eylül Anayasası, 19'uncu kez değiştirilmiş olacak. Görünüşteki sert tartışmalar, halk oylamasıyla değişmesi, kapsamının genişliği yeni değil. Ancak siyasi sistemi biçimlendirmesi açısından biraz daha kapsamlı olduğu açık. Üstelik AKP'nin neredeyse on yıldır dilinden düşürmediği "sivil, demokratik" anayasa vaadinden sonra, eskisine dönüp daha baskıcı yönde değiştirilmesi söz konusu.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

12 Eylül Anayasası, askeri darbede siyasi haklarından mahrum edilen eski siyasetçilerin haklarının iadesi için halk oylamasıyla değiştirilmişti. İktidardaki sözde "demokrat" Özal, siyasi hakların iadesine karşı çıkmış, kitleler hakların iadesi yönünde oy kullanmıştı; siyasiler için değil, yasaklara, baskıya ve Özal'a karşı oldukları için.

Mecliste çok daha kapsamlı değişiklikler, siyasi partilerin uzlaşısıyla yapıldı. Temel ekseni anayasadaki yasakların ve kısıtlamaların gevşetilmesi yönündeydi.

Bugün gündeme getirilenler, iktidarın daha merkezileşmesi ve güçlendirilmesine yöneliktir ve önceki değişikliklerin aksi yöndedir. Planlanan sistemde, iktidar, hükümet etmesini sağlayan tüm güçleri; silahlı güçleri, bütçeyi, para dağıtma musluğunu, siyasi sistemi ve kitleleri "kanun" diyerek ezen hukuk sistemini tek elde topluyor. Bir oy fazla alan, her şeyi kazanacak!

Burjuvazi, sistemini inşa ederken, zaman içinde emekçi sınıfları devlet üzerinden denetim altında tutmak için kurumlar ve kurallar oluşturdu. Normal zamanlarda bunlar işliyor ancak bugün normal bir dönemde değiliz. Darbe girişiminin yarattığı sonuçların ötesinde, Suriye savaşının ve kapımıza gelen dünya ekonomik krizinin etkileri var. Kriz, işsizliğin patlaması, hükümetin en küçüğünden en büyüğüne patronlara para dağıtmasıyla, bankacılıkta değil ama üretim sektöründe kendini açıkça hissettiriyor.

Ekonomik veya siyasi kriz dönemlerinde, savaş, ayaklanma dönemlerinde siyasi iktidar tek elde toplanır. Bugün bunu yaşıyoruz. Sadece Türkiye'de değil, ABD'de, sözde demokrasinin beşiği Avrupa'nın birçok ülkesinde aynı gidişat görülüyor.

Erdoğan'ın yönlendirmesiyle AKP çevreleri, tüm sorunların yeni sistemle çözüleceğini söylüyor. Ama bahsettikleri sorunlar, kitlelelerin sorunları değil, kendilerinin neden olduğu FETÖ, PKK ve diğer çatışmalar. Elbette meydanlarda haykırmasalar da medya aracılığıyla, işçi alımı vaatlerini hep gündemde tutuyorlar. Hayır oyu kullanacak olanlar ise artık teröristlerle aynı şeyleri savunan insanlar oldu. Sözde demokratik oylama yapılacak!

Halk oylaması, kitlelerin önüne sürülen bir tuzak. İktidarın tek elde toplanması, ne büyük sermayenin ne de Erdoğan-AKP'nin zaruri ihtiyacı. Zaten OHAL gerekçesiyle gece yarısı kararnameleriyle istediklerini yapıyorlar. Erdoğan'ı bu yola iten, büyümeyi %3.5'e indiren, işsizliği %12'nin üzerine çıkaran döviz kurunu bir ayda %20 yükselten krizin neden olacağı tepkilerdir.

Milyonlarca emekçi, artık yeter dediğinde, elini bağlayan hiçbir güç olmadan, seçilme, azar işitme kaygısı taşımadan, emekçileri bastıracak bir iktidar oluşturuluyor. Halk oylaması ile olmazsa, başka yoldan, adım adım yapılacak. Bu nedenle "hayır" verip görevini yaptığını düşünen çok yanılır! Hayır diyelim ama esas görevlerimizi unutmayalım! (01.03.2017)

Varlık fonu, nereden çıktı?

AKP hükümeti Kanun Hükmünde Kararnameyle (KHK) Şubat başında, Halkbank başta olmak üzere kamu bankalarını, THY'yi, PTT, BOTAŞ gibi kamu kurumlarını bir araya getirerek Türkiye Varlık Fonu adında yeni bir kurum oluşturdu. Ortaya atılan iddialar, bu kurumun ekonomik büyümeye ve istikrara katkı yapacağı şeklinde. Merkez Bankası ve devlet bütçesi varken buna ne gerek var?

Fonun kurulma nedeni…

Ekonomi, 2002 ile 2015 yılları arasındaki gibi iyi gitmiyor. Dünya ekonomisinin krizinden, AKP hükümetinin uyguladığı iç ve dış siyasetlerden dolayı ekonomi, her geçen gün kötüye gidiyor: TL, dolar ve avro karşısında hızlı ve büyük değer kaybına uğruyor, işsizlik artıyor, esnaf iflasları arttı, kredi borçlarını ödeyemeyen kişi sayısı 2 milyonu aştı, iç ve dış borç tırmanışa geçti.

2015'e kadar ekonomik büyüme %7 civarında iken geçen yıl %1 civarına düştü. Dış kaynak kullanımına mutlak bağımlı olan Türkiye, üç uluslararası derecelendirme kuruluşu tarafından "yatırım yapılamaz ülke" ilan edildi.

Liranın 2015 ve 2016'daki değer kaybı nedeniyle sadece büyük özel şirketlerin 200 milyar dolardan fazla açığı var. Üstelik devletin dış borcu artıyor ve buna, devletin büyük yatırımlar nedeniyle dış firmalara özel-kamu yatırımları çerçevesinde verdiği gelir güvencesinden dolayı her ay ödemesi gereken milyonlar ekleniyor. Örneğin Avrasya tünelindeki günlük geçiş cirosu, verilen güvencenin üçte birini geçmediği için aradaki farkı, devlet ödemek zorunda.

Türkiye'de 2002 sonrasında oluşturulan istikrar ve güven ortamı sıfırlandığından, artık devletin ve büyük özel şirketlerin eskisi gibi kredi bulma olanağı kalmadı. Hükümet arada bir Katar ve Suudi Arabistan sermayesine kıyak yapıp onları Türkiye'ye çekmeye çalışıyor. Ancak petrol fiyatındaki düşüş nedeniyle onların da geliri azaldı, üstelik fazla riske girmek istemiyorlar.

Özcesi artık ateş bacayı sardı ve AKP hükümeti, panik içinde güvenceler verip eskisi gibi yeni finans kaynakları bulmaya çalışıyor. "Heey Amerika, heey Avrupa" gibi naralar atmak mali sorunları çözmediği gibi mahkum oldukları dış sermayeyi (ve iç sermayey) de güvensizleştiriyor.

İşte Varlık Fonu, büyüyen bu riskler ve sorunlar nedeniyle oluşturuldu. Şimdi kamu bankalarının, THY ve diğer kamu kurumlarının para ve mal varlıkları sayesinde bir kasa oluşturulup, güvence olarak göstererek, dünya para piyasalarında sağlam güvence gösterip "dış kaynak", yani dolar ve avro bazında borç para aranacak. Devlet kağıtları üstünden Hazine'nin yaptığı borçlanmaya paralel ayrı bir borçlanma sistemi olacak. Şu anda hazinenin borç oranı mili gelirin %30'u civarında olduğu için ek borçlanma olanağı fazla yok. Hükümet, işte bu mali durumunu kamufle edip dünya mali sermayesine, hiç merak etmeyin, bize güvenebilirsiniz masalını anlatıyor! Dünyayı talan eden mali sermaye bunu yutar mı?

Maliye Bakanı Naci Ağbal, 8 Şubatta verdiği bir demeçte "Varlık Fonu envanterindeki varlıkları karşılık göstererek borçlanma yapabilir, proje finansmanı yapabilir, büyük projelere finansman bulabilir" dedi. Yani bakan, derecelendirme kuruluşlarına güvence verdiğini sanıyor.

Başbakan yardımcısı Canikli, "Fon, piyasaların aşırı dalgalandığı; spekülatif işlemlerin, ekonomik sabotaj ve saldırıların yoğunlaştığı dönemlerde piyasaların sakinleştirilmesine ve saldırıların defedilmesine büyük katkı sağlayacaktır" dedi.

Bilindiği gibi Türkiye'nin risk primi (CDS) 258 puan ile, uzun zamandır ilk sırada bulunan Brezilya'yı bile geçip birinci oldu!

Emperyalist ülkelerin mali çevrelerine şirin görünerek mali imkanlar sağlayıp ekonomiyi düzeltme iddiası sadece hayalden ibaret. Hatta bazı iktisatçılar, Fonun Türkiye'yi, Osmanlının Duyun-u Umumiye'sine götürebileceğine dikkat çekiyor! (23.02.2017)

İşçinin hakkına patron saldırısı!

Hükümetin grev yasağına rağmen işçilerin grev yaptığı EMİS'e bağlı General Elektrik'ten işçi atıldı. Atılan 14 sözleşmeli 6 kadrolu işçi arasında, grevde öne çıkan ve temsilciliğe aday olmayı düşünen işçiler de var.

İşçiler çıkışları, patronun grev intikamı olarak değerlendirdi. İşçilere söylenen daralma gerekçesini inandırıcı bulmadı. Evrensel gazetesine konuşan işçiler, "Fabrika bir yıl önce el değiştirdi. Madem kâr edemiyor neden bu kadar yatırım yapıldı? Fabrika her geçen gün büyüyor. İnşaatı devam eden yerler var." dediler.

İşçiler, patronun %10'luk zammın intikamını aldığını söylüyor: "Grevi, yasağa rağmen sürdürmemizi ve aldığımız zammı kendine yediremedi."

Çıkışlara ilişkin Birleşik Metal-İş'i de eleştiren işçiler, "Yalan da olsa biri fabrikanın önünde gelseydi. İşçi sahipsiz kalmış durumda. Sendika var ama kimsenin kimseye sahip çıktığı yok. Kimse ne olacağını bilmiyor" diyorlar.

Baş temsilci, sözleşme döneminde işten atma olursa direnileceğini söylerken şimdi ise "Yapacak bir şey yok, direnSek ne olur" diyor.

General Elektrik patronunun yaptığını aslında tüm patronlar, her zaman yapıyor.

Süpermarket zinciri Migros, sendikalı olduğu için işten attığı işçilere çay molasında desteğe giden 13 işçiyi daha "ahlaka aykırı davranış"tan attı.

Atılan işçilerin Gebze'deki depo önündeki direnişine destek vermek için yanlarında yürümek isteyen bir grup işçi özel güvenlik tarafından engellenince tüm işçiler dışarı çıkmış ve yönetim polis çağırmıştı.

Migros, Koç topluluğunun bir şirketiyken, 2015'te, TÜSİAD başkanlığı da yapan Tuncay Özilhan'ın başında olduğu Anadolu Grubu'na satıldı. Anadolu Grubu'nun gıdadan otomotive kadar birçok sektörde ve 19 ülkede faaliyeti var ve 2015 yılı toplam cirosu 23,4 milyar lira. Buna rağmen, işçinin biraz daha iyi ücret ve hak için sendikalaşmasını önlemek amacıyla her türlü rezil bahaneye başvuruyor.

İşte süslü kıyafetlerinin altında patronların gerçek yüzleri budur. (01.03.2017)

Siyasetçiler, halk oylamasıyla işçileri bölüyor!

Halk oylaması bir yönüyle AKP oylamasına dönüşecek gibi görünüyor. Bu nedenle Erdoğan ve hükümet yaptıklarıyla övünürken, muhalif çevreler eleştirilerini sıralıyor. Ancak eleştiriler, işçi sınıfı açısından yapılmıyor. Çünkü hiçbir muhalif parti sınıf sömürüsüne karşı değil, hepsi aynı düzenin taraftarı.

İşçi sınıfı açısından aktığımızda AKP ne yaptı? Milyonlarca işçiyi sendikasız, örgütsüz bıraktı; milyonlarca işçiyi taşeron şirketlerin keyfine, güvencesiz, güvenliksiz, kayıtsız bıraktı; işçinin emeğinden kesilen işsizlik fonunu patronların emrine verdi. Binlerce işçi yandaş iş yerlerinde katlediliyor; Gezi direnişinde hak ve özgürlük isteyenler katledildi, yaralandı, hapsedildi; işsizlik tavan yaptı; 200 yeni cezaevi açıldı, affa rağmen tıka basa doldu; canlı bombalar cirit attı. İslamcı terör örgütlerini palazlandırdı; grevler yasaklandı; dernekler, gazeteler, radyolar kapatıldı; eğitimciler, gazeteciler tutuklandı, işten atıldı; Kürtler katledildi, yerleşimleri yerle bir edildi; işçinin alın teriyle oluşan kamu kurumları patronlara peşkeş çekildi; yer altı, yer üstü zenginlikleri patronlara hibe edildi; ayakkabı kutuları kasa haline getirildi; kuran kurslarında, imam hatiplerde çocuklar cinsel istismara kurban edildi; tecavüzcülere iyi hal indirimi ve af istendi…

Sorunlar tüm işçiler için ortak; ama halk oylaması değil.

1974'ten sonra ülkücü katiller, devletin onayı ve gözetimiyle sokaklara salınmıştı. İşçi mahallerinde ülkücüler, önlerine geleni çeviriyor, "sağcı mısın, solcu musun" diye sorguluyordu. Solcu olduğunu söyleyenin hiç şansı yoktu.

Bir benzeri 12 Eylül Anayasası halk oylamasında oldu. Oy pusulası renkli, zarflar neredeyse saydam beyazdı. Hayır oyunu sandığa atmanın hiç şansı yoktu. Üstelik oy kabinlerine kamera konduğuna ilişkin dedikodu yayıldı, korku yaymak için.

Şimdi Erdoğan, hayır diyeceklere dinsiz, terörist, bölücü diyor. Bu aşağılama dolu halk oylamasına niye katlanalım? (01.03.2017)

Fabrikalardan... İş yerlerinden

Gıda

Durgunluk ve suskunluk neden?

Birinci neden işçilerin taşeronlara bölünmesi. Yüz kişilik iş yerinde üç şirket var, işçiler birlik olup mücadele edemiyor. Ücret farkı, iş farkı, atılma korkusu bunu pekiştiriyor.

Büyük iş yerlerindeki işçiler, iş yerindeki taşeron işçiye yaklaşmıyor, destek vermiyor, onu bilinçlendirmiyor. Eski işçilerin bu durumun değişmesinde öncülük etmesi gerekli.

Eski solcular, "işçi kalmadı" diyor. Doğru değil, mücadele edecek, devrim yapacak işçi sınıfı eskiden de vardı, bugün de var. Hayatı yürüten de işçi sınıfı, durduracak olan da. Bir gün mücadeleye başlayacak. Mücadeleye yön verebilmek için devrimcilerin iş yerlerinde genç işçileri bugünden hazırlaması gerekli. Karanlıktan kurtaracak umut budur. (28.02.2017)

Sağlık

Sağlık sistemi çöküyor!

YÖK'e bağlı üniversite hastaneleri tıp eğitiminin ilk basamağı. Buradan mezun olan öğrenciler, pratisyen hekim olarak zorunlu hizmetlerini tamamlayıp doktor olabilir ya da Tıpta Uzmanlık Sınavı ile uzmanlık eğitimi almak için eğitim araştırma hastanesi veya üniversite hastanesine yerleşebilir.

Sağlık çalışanları, sağlık sisteminin çürüdüğünün farkında. Devlet hastanelerinin acil polikliniklerinde tetanoz, kuduz gibi aşılar yok, serum setleri tükenmiş durumda. Hastaların 38 derece ateşle serum getirmesi bekleniyor! Haftada on binin üstünde acil başvurusu olan eğitim araştırma hastanelerinde, hasta yoğunluğu yüzünden hastalar sandalyeler üzerinde tedavi ediliyor. Doktorlar, gecede kişi başı 700-800 hasta tedavi etmek zorunda kalıyor!

Artık sorunlar, patronların kâr hırsına peşkeş çekilmiş devlet bütçesiyle sürdürülmeye çalışılan tıp eğitimine kadar indi. Üniversite hastanelerinin bütçesi, YÖK tarafından belirleniyor. Bütçe o kadar kısıldı ki üniversite hastanesinde sağlık çalışanlarının kullanacağı malzemelerde kesinti yapıldı! Maliyeti daha az olduğu için en kalitesiz enjeksiyonlar, gazlı bezler ve hatta çağ dışı kabul edilen ve sağlığa hiç uygun olmayan pudralı eldivenler kullanılmakta. Bunlar hem sağlık hizmetini tehlikeye atıyor hem de halkın sağlığını!

Uzmanlık eğitimi alan öğrenciler, bir bir üniversite hastanelerine istifalarını veriyor ve daha yüksek maaşlı eğitim araştırma hastanelerine geçiyor. Tüm bunlara ek gerekçeleri ise çalışma koşullarının yoğunluğu: Sorumlu oldukları hasta sayısının fazlalığı, 24 saat nöbetin ertesi günü izin olmaması (toplam 32 saat olan çalışma günü), yardımcı sağlık personelinin işten çıkartılması yüzünden tüm yükün hemşire ve doktorlara yüklenmiş olması. Bu koşullarda çalışan uzmanlık öğrencisi doktorların maaşlarına, döner sermayeden öğretim üyelerinin paylarının yanında neredeyse hiçbir şey eklenmiyor; neredeyse tüm paya hastaneye arada bir uğrayan profesörler el koyuyor!

En çok çalışanın değil en "kıdemli" olanın en çok kazandığı bir düzen kurulmuş hastanelerde. Bu da profesörleri düzenin ayrıcalıklıları olduğu için koruyucuları haline getiriyor. En az çalışıp en çok ücret alan profesörler, çalışma koşullarının kötüleşmesinden şikayet eden öğrencilerine kendi öğrencilik zamanlarında ülkenin durumunu örnek verip ölümü gösterip sıtmaya razı ediyorlar! Bugün bir kamu hastanesi, özel bir şirkete satılsa, özel şirket kadrolarla ilgili hiçbir sıkıntı yaşamaz çünkü zaten özel bir şirket gibi çalışıyor.

Tüm bu koşullar en çok sağlık işçilerini etkiliyor. Bütçe kısıtlandıkça işten çıkartma artıyor. Ancak doktor açığı olduğundan doktor değil, temizlikten sorumlu işçiler ve hasta bakıcılar işten çıkartılıyor. Bu durumda hasta bakmak ve tedavi etmekten sorumlu doktor ve hemşireler, onların işlerini de yerine getirmeye çalışıyor. Bu hem tam bir karmaşaya hem de iş yerinde ciddi bir gerginliğe sebep oluyor.

Doktorlar, zamanlarının çoğunu hasta bakmak yerine dosya doldurmak, hastaya eşlik etmek, bilgisayara hastaların bilgilerini kaydetmekle geçiriyor. Tüm bunlar sağlık hizmetini niteliksizleştirirken hasta ve yakınlarının, sağlık çalışanlarına öfkesini büyütüyor. Oysa bu durumun gerçek sorumlusu sağlık çalışanları değil.

Bunlar yaşanırken sağlık bakanlığı 38 bin uzman doktor gereksinimi olduğunu açıkladı. Ancak 38 bin uzman doktoru hangi koşullarda, ne ücretle yetiştirecekleri belirsiz… Böyle giderse poliklinikler ve acil kapısında bekleyen hastalar artık hastanelere sığamayacak. (27.02.2017)

Suriye yetmedi, Irak'ta da savaşa girmek isteniyor!

Genelkurmayın, Suriye'nin el Bab kasabasını IŞİD'den geri almak için yürütülen Fırat Kalkanı harekatının "amacına ulaştığını" açıkladığı gün, haftalar önce geçilmiş bir yerleşim yerinde IŞİD bombaları patladı, 51 Suriyeli öldü.

Suriye siyasetinin tamamen yanlış olduğunu hükümet açıkladı ama Erdoğan, savaşı sürdürmekte çok hevesli ve ısrarcı olduğundan, onlar da rotayı kırdı. Ortadoğu ve Afrika ülkeleri dışında hiçbir yerde itibar görmeyen Erdoğan, uluslararası alandaki siyasi yalnızlığını, mehmetçik kanıyla gidermenin peşinde.

Irak ordusu Musul'u almak için harekete geçtiğinde, "Musul'da katliam yapılıyor, yüz binlerce Musullu Türkiye'ye göçecek" yaygarası koparılmıştı. Şimdi, Musul'a ve IŞİD'in en güçlü olduğu Rakka'ya asker göndermek için ABD'li siyasetçilerle, generallerle toplantılar, planlar yapılıyor.

Suriye'ye gönderilen askerin çoğunluğu, er değil ücretli uzman çavuş, bir kısmı da Fetöcü olduğundan şüphelenilen askerler. 71'e yaklaşan sayıda cenazeye rağmen, siyasilere karşı tepki oluşmaması, ölen askerlerin ücretli olmasından. Yaşamını sürdürecek düzgün bir iş bulamadığı için asker olan yoksul çocuklar, "vatan savunması" laflarıyla kandırılıyor. Geride kalanlar şehitlik aylığıyla, iş vaadiyle susturuluyor. Siyasiler, generaller, bu kadar gerekli ise önce kendi çocuklarını gönüllü gönderseler ya!

Suriye konusunda "vatan savunması sınırın ötesinde başlar" demişti AKP çevresi. İran'da bunu savunursa, Irak'ta, Rusya'da aynı şeyi yaparsa kabul edecekler mi? Siyasetçilerin, çıkar için kan dökerken bile böylesi saçma sapan bahaneler kullanması gerçekten iğrenç.

Bugün de benzeri yapılıyor. IŞİD'le savaş bahanesiyle Suriye'den sonra Irak'a ordunun girmesini savunuyorlar. Savaşa girmek iyi ve gerekli bir şeymiş gibi adeta reklam ediliyor. Fırat Kalkanı için Kürt düşmanlığı ön plandaydı, şimdiki amaç daha cazip; o bölgelerde petrol var.

ABD başkanı Trump açık açık, Irak için "savaşı kazanan ganimeti alır" dedi. Erdoğan da aynı kafayla hareket ediyor ama o ancak havasını alır! Irak halkı, Suriye halkı, zerre kadar umurlarında değil. Hatta Suriye'de destekledikleri Türkmenler de.

Suriye'deki askeri operasyonun başladığı zamanki amaç ile bugün gelinen nokta arasında çok az benzerlik var. IŞİD'den temizlenen yerler güvenli bölge olacak, Kürtler sınırdan uzaklaştırılacak, ÖSO Suriye'yi özgürleştirecek, Esat yıkılacaktı. Şimdi Esat dost oldu, bugüne kadar silah isteyen ÖSO, Cenevre'de Esat'la görüşmek istiyor, güvenli bölge değil, kırmızı hattan bahsediliyor. Kırmızı hattı da mehmetçik, canıyla, kanıyla koruyacak!

Suriye'de sürdürülen savaş siyasetinin sonuçlarını 6 ayda yaşayarak gördük. İktidar, aynısını çok daha geniş çapta Irak'ta yapmak için hazırlık yapıyor. Buna karşı çıkmalıyız. Savaş, sadece Iraklı ve Suriyeli kitleleri etkilemiyor. Bizi de doğrudan etkiliyor. Üstelik sadece göç nedeniyle değil.

Savaş nedeniyle müthiş baskı uygulanıyor, farklı görüşler ve itiraz düşmanlık haline getiriliyor. Savaş, ileride OHAL'in bahanesi olmaya aday. Savaşın neden olduğu ekonomik kayıplar, tüm emekçileri yoksullaştırıyor. Geçtiğimiz yıl Türkiye, dünyada en çok silah alan sekizinci ülke oldu. Ekonomik güçte 16. sıradayız, silah satın almada sekizinci.

Erdoğan ve AKP çevresi, bu işlerden kazanan patronların istikbali için her şeyi yapmaya hazır. Onları durdurmak gerekiyor. (27.02.2017)

Uluslararası Gündem

ABD

Trump terör kurbanlarına yasak uyguluyor

Başkan Trump'ın 7 ülkeden gelen göçmen ve mültecilere uyguladığı yasak, gökyüzü trafiğinde ve havalimanlarında yarattığı karışıklık ile binlerce insanın yolda kalmasına sebep oldu.

Ülkeye girebilmiş olanlara, Birleşik Devletler'in göçmen makamları kanun kaçağı muamelesi yapıyor, birçok insan artık sahip olmadıkları memleketlerine geri dönmeye zorlanıyor, ya da tıpkı kaçtıkları ortama benzeyen ölümcül koşullarla yüzleşiyorlar.

Başkan Trump'a göre bu yolcular, göçmenler ve mülteciler içerisinde "ölüm ve yıkım" getirecek "bir sürü kötü ve tehlikeli" insan var. Neden? Mülteci oldukları için mi? "Yanlış" ülkelerde doğdukları için mi? Irkçı yalanların da böylesi!

Bugüne kadar bu ülkede, ne bir mülteci ne de Trump'ın saydığı o 7 ülkeden göç eden insanlar bir terör saldırısı düzenledi. Aslında Trump'ın kapıyı kapattığı insanlar; ABD'nin ülkelerinde yürüttüğü savaşların şiddetinden, yıkımından ve mahvolmuş ekonomisinden kaçmaya çalışan mülteciler ve göçmenler.

Velev ki bir göçmen veya bir mülteci terör olaylarına karışacak olsun, bu düzenlemeyle ilgili sorulması gereken soru hala aynı kalır; ne gerek var? Çünkü biliyoruz ki gerçekleşebilecek tüm saldırılar, ABD ordusunun petrol şirketleri, bankaları ve ordu girişimlerinin çıkarı ve kârı için yürüttüğü savaşların ürünleri. Bu savaşlar şiddet döngüsünü güçlendiriyor, ırkçı nefret alevlerini körüklüyor ve intikam dolu terör saldırılarını cesaretlendiriyor.

Trump "Önce Amerika" diyor. Peki bu ne anlama geliyor? Başta Trump'ın kendisi dünya üzerinde sayısız ülkede ticaret yapan bir trilyoner. "Kendi ülkelerini önceleyen" diğer kapitalistler gibi Trump da birçok başka ülkenin işçilerini sömürerek kar ediyor.

"Önce Amerika" derken anlatmak istediği asıl şey, Amerika patronlarının diğer patronlardan önce tüm dünya pazarına hakim olma hakları!

"Önce Amerika" ayrıca şu demek: Amerikan patronlarının çıkarları için ülke içi baskı ve şiddet yeterli gelmezse, ABD savaşa girebilir. Amerikan ordusu ve silahlı kuvvetleri bugüne kadar Filipinlerden Kore'ye, Vietnam'dan Dominik Cumhuriyeti'ne, Orta Amerika'da, İran'da, Afganistan'da, Irak'ta, Suriye'de, Yemen'de ve Somali'de düzinelerce açık veya örtük savaşlara girmedi mi? Patronlar, savaşlar için gereken parayı işçilerin yaşamları ve çocuklarının yaşamları için harcadıkları paradan vergiler yoluyla ödemelerini talep ediyorlar. İşte Trump'ın ağzındaki "Önce Amerika" lafı budur: İşçi sınıfının, yüzyıllardır patronların çıkardığı savaşların aynıları için fedakarlık edip ölmesi!

Trump'ın seyahat yasağı, Amerikan polisinin ve ordunun baskıcı otoritelerine yani dünyanın başındaki gerçek teröristlerin çıkarttıkları savaşa verilen desteği artırmayı amaçlıyor.

Eğer işçiler bu düşünceyi kabul ederlerse, patronların gerçekte yaptıklarıyla -yani ülkesine bakmadan her yerden işçileri sömürüyor olmalarıyla- asla yüzleşmeyecekler. Hepimiz, Amerikan silahlı kuvvetlerinin tarihte çok uzun bir dönemdir yürüttüğü savaşlar yüzünden öldürdüğü insanları, yok ettiği ülkeleri de göz ardı etmiş olacağız.

Başka bir deyişle, at gözlüklerimizi takmış olacağız. Gerçeği olduğu gibi görmeyerek kendimizi kelepçelemiş olacağız. Ama dünyayı olduğu gibi görmeliyiz; eğer patronlara karşı kendi haklarımız için mücadele edeceksek.

Trump bir sürü zırvayı bize yutturmaya çalışıyor, aynı kendisinden önceki siyasetçilerin yaptığı gibi. Ona niye inanalım?

İspanya

Barselona'da göçmenlerin kabul edilmesi için 160 bin kişi yürüdü

18 Şubat'ta Barselona sokaklarında 160 bin kişi "Bizim evimiz, sizin evinizdir" şiarlarını haykırarak, Barselona ve İspanya'nın diğer bölgelerinde kabul edilen göçmen sayısının çok yetersiz olmasını protesto etti.

"Özür dilemeler yeter artık, göçmenler hemen kabul edilmeli", "Onları hemen kabul etmeliyiz" gibi sloganlar atan yürüyüşçüler, İspanyol yetkilileri teşhir edip İspanya'nın, Avrupa Birliği nezdinde verdiği sözlerin yerine getirilmesini istediler. İspanya 17 bin göçmen alacağı sözünü vermesine rağmen sadece 700 göçmen kabul etti. Üstelik kaçak konumundaki binlerce insan çok feci şartlarda barınıyor. Buna paralel olarak 2016 yılından bu yana 5 bin 300 kaçak göçmen İspanya'nın Akdeniz kıyılarında boğularak öldü.

Yürüyüşün bu kadar kitlesel olmasının sebebi sivil toplum örgütlerinin yürüttüğü özverili faaliyetler, kitleler arasında buldukları destek ve aylarca süren çaba sonunda belirli kurumların da yardımını sağlamış olmalarıdır. Yürüyüşe katılanlar arasında Podemos etrafında birleşen güçlere dahil olan Barselona belediye başkanı Ada Colau da vardı. Başka tanınmış kişiler de vardı.

Yürüyüşün bu kadar başarılı olması, göçmenlere yapılanlara isyan edip tepki gösterenleri daha da cesaretlendirdi. Onlar, tepkilerini yükseltmekte kararlılar. LO (23.02.2017)

Podemos Kongresi

Şubat'ta İspanya'da, basının sol radikal diye adlandırdığı ve en çok tanınan lideri Pablo İglesias olan Podemos, kongresini gerçekleştirdi.

İnternet üzerinden oy kullanmaya çağrılan militan ve sempatizanlar yaklaşık 155 bini oy kullandı. Kongreye damgasını Pablo İglesias ile İnigo Errejon isimli iki lider arasındaki şiddetli çekişme vurdu. Errejon, aylardan beri İglesias'ı, Sosyalist Parti'ye (PSOE) karşı çok uzlaşmaz tavır almakla ve parti içerisinde otoriter olmakla suçluyor. Ancak yine de İglesias, büyük çoğunluğu elde ederek yeniden lider seçildi.

Podemos, kongre sonuçları ekseninde iktidardaki sağcı Rajoy hükümetine karşı, Sosyalist Parti ile ittifak yapmadan, bir muhalefet çizgisi izlemeye karar verdi. İglesias ve onunla birlikte hareket eden önderler, daha çok radikal sendika örgütleri, eski Komünist Parti'den gelen bazı çevreler ve muhtariyet ve bağımsızlık hareketi çevreleriyle ittifak yapma siyasetini uygulamak taraftarı. Şunu da hatırlatmakta yarar var: Podemos uzun bir süre kendi bağrında Antikapitalist akımı (bu akım Fransa'daki eski LCR ve şimdiki NPA hareketine bağlı) kabul etmemişti. Şimdi artık Podemos bu akımı resmen kabul etti ve ona kapısını daha da açarak, yönetimine iki temsilci aldı.

Podemos kararlarını bundan böyle nasıl alınacak? Yönetimi büyük bir çoğunlukla kazanan Pablo İglesias, önceliği kitle eylemlerine vereceklerini söyledi. Ancak kitle mücadelesinin hedefinin ne olacağını belirtmedi. Bugün İspanya'da işsizliğin çok hızlı yayıldığı görülüyor. Güvencesiz çalışma bir felaket aşamasına tırmandı. Fiyatlar devamlı artıyor. Örneğin aileler artık %20 zamlanan elektrik faturalarını ödeyemez durumda.

Önümüzdeki dönemde gündeme getirilmesi gereken sorular, sosyal ve siyasi mücadelenin hedeflerinin ne olması gerektiği ile işçi sınıfının bu mücadelede oynayacağı rolün ne olacağıdır. Ancak kongrede bu konular tartışılmadığı gibi esas gündem, yönetim arasındaki kavga ile sınırlı kaldı. LO (23.02.217)

Hükümet geri adım attı

18 Ocak'tan itibaren yüz binden fazla insan, başkent başta olmak üzere Romanya'nın birçok büyük kentinde yürüyüşlere katıldı. Yürüyüşlerin amacı, yolsuzluğa karşı mücadele eden Yolsuzluklara Karşı Ulusal Heyet'in (DNA) faaliyetlerinin durdurulması ve af yasası ile cezaevlerini boşaltmasını hedefleyen "Kanun Hükmünde Kararnamenin" iptal edilmesiydi.

Aralık 1989'da Çausesku'nun iktidardan düşürüldüğü tarihten bu yana iktidarı, sırayla iki büyük parti paylaşıyor. Bunlardan biri her zaman Ortodoks kilisesini ve milliyetçileri desteklemiş olan eski Stalinist Komünist Parti kadrolarının kurduğu Sosyal Demokrat Parti (PSD), diğeri sağcı Liberal Parti'dir (ALDE).

Yıllardan beri yolsuzluklara karşı mücadele eden DNA ve savcılık, ciddi bir mücadele yürütüp yüzlerce siyasetçi ve polisi, gümrük memurunu, belediye başkanını, milletvekili ve yolsuzluklara karışmış patron çevrelerini tutuklayıp cezaevine atmış olsa da, kitlelerin önemli bir kısmı, durumdan nefret etmeye başladı. Diğer yandan kitleler, Batı Avrupalı siyasetçiler hakkında yanılıyor, çünkü Batılı siyasetçilerin farklı olduğuna inanıyorlar!

Geçtiğimiz aralıktaki seçimlerden sonra iktidara gelen PSD hükümeti, yeni bir girişimde bulunarak şansını denedi; çaktırmadan Ceza Yasasında değişiklik yaparak taraftarlarını korumaya çalıştı. Ancak şanssızlığa uğradı, çünkü yasayı onaylaması gereken cumhurbaşkanı ALDE üyesi olduğundan yasayı onaylamadı ve kamuoyuna açıkladı. Bunu yapmasının sebebi daha dürüst olması değil, sadece koltuğunu daha uzun süre korumak istemesidir. En azından cumhurbaşkanı, kısa bir süre için kendini güvenceye aldı; çünkü kendisi de, Sibiu kentinin belediye başkanı iken emlak yolsuzluğuna bulaştığı için DNA tarafından takip ediliyor.

2013'te siyasetçilere ve milletvekillerine süper dokunulmazlık yasası girişimi olmuştu. Ancak çok büyük kitle protestoları yapıldığı için hükümet, yasayı geri çekmek zorunda kalmıştı.

30 Ekim 2015'te Budapeşte'deki büyük bir yangında, Colectiv isimli bir gece kulübü tamamen yandı ve 64 kişi öldü. Ardından yüz binden fazla insan, kurtarma hizmetlerinin yetersiz olmasını, hiçbir güvenlik önlemi alınmamış olmasına rağmen yetkililerin gece kulübüne izin vermelerini ve benzeri diğer yolsuzlukları protesto etmek için yürüyüş yapmıştı.

Bu yılın ilk başlarında yaklaşık on gün boyunca yüz binlerce insan, her gün işten sonra, saat 17 ile 23 arasında, sokağa çıkıp protesto eylemlerine katıldı. En sonunda hükümet, kanun hükmündeki kararnameyi geri çekmek zorunda kaldı. Bu, kitleler için bir zafer.

Romanya'da gerçekten değişen şey, kitlelerin bir kısmının doğrudan yolsuzlukla ilgilenmeye başlaması. Elbette bu, işin sadece başlangıcı olmalı, çünkü özellikle işçi sınıfının, gerek ücret gerekse yaşam şartları konusunda, sadece milletvekillerini ve seçilmişleri değil, tüm şirketleri ve ekonomiyi doğrudan denetlemesi gerek. LO (03.02.2017)

Yolsuzluk ve yolsuzlar

Le Monde gazetesinin yazdığına göre son on yılda 3 binden fazla bakan, milletvekili, senatör, belediye başkanı ve üst düzey devlet memuru cezaevine atıldı. 22 Aralık 1989'da Çausesku diktatörlüğünün yıkılması, üç gün sonra da idam edilmesi, yöneticilerin yolsuzluklarına son vermedi. Tam aksine ekonominin önemli ölçüde özelleştirilmesi vesilesiyle yolsuzluk artarak yaygınlaştı. Yani patlama oldu.

Zengin ülkelerin, örneğin Fransa'nın diplomatları, Romanya'daki yöneticiler arasındaki yolsuzluktan şikayetçi. Ancak ülkede mali çevrelerin tahribatlarını görmezden geliyorlar. Örneğin asgari ücretin sadece 320 avro olmasından, ortalama kişi başına gelirin Avrupa Birliği genel ortalamasının %57'sinde kalmasından hiç rahatsız değiller. Fransız Societe Generale, şube ağı açısından Avusturya'nın birinci, 860 şubesiyle Romanya'nın ikinci büyük bankası. Aralık seçimlerinden önce PSD, sağlık ve milli eğitimde ücret zamlarına karar verdiğinde IMF başta olmak üzere, Avrupa Komisyonu ve derecelendirme puanı veren Standard and Poor's tepki göstererek, bu kararın "kamu açığını öngörülenden daha çabuk ve büyük oranlarda artıracağı" uyarısını yapmıştı.

Siyasilerin yolsuzluklarının arkasında, ülkenin Avrupa Birliği sanayicilerinin ve bankacılarının yasal talanı yatıyor. LO (3.02.2017)

Kıbrıs sorunu ve kalıcı çözüm!

Son aylarda, yıllardan beri kalıcı bir çözüm aranan ve "kalıcı çözüm geliyor" havaları eşliğinde yapılan Kıbrıs görüşmeleri, bir bardak suda fırtına koparılarak durduruldu. 23 Şubat'ta yapılması kararlaştırılan liderler görüşmesi iptal edildiği gibi iki taraf yeniden birbirini suçlamaya başladı.

Tarihi bir hatırlatma

Kıbrıs 1571'de Osmanlı topraklarına katıldı ve Türk kökenli nüfus Kıbrıs'a bu tarihten sonra yerleşti. Çöküş dönemine geçen Osmanlı, 1878'de Kıbrıs'ı, 92 bin Sterlin karşılığında İngiliz İmparatorluğuna kiraladı. Birinci Dünya Savaşı'nda Osmanlı İngiltere karşıtı cephede ve Almanya saflarında yer aldığı için İngiltere Kıbrıs'ı ilhak etti ve Kıbrıs 1960'a kadar bir İngiliz sömürgesi olarak kaldı.

1923'te Lozan Antlaşması ile kurulan Türkiye Cumhuriyeti, Kıbrıs'ın bir "İngiliz adası" olduğunu kabul ederek, adaya ilk elçisini de göndererek resmi olarak "tanıdı."

Kıbrıs Cumhuriyeti'nin kuruluşu

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra birçok sömürge ülkede kurtuluş savaşları, özellikle İngiliz İmparatorluğu'na karşı, başladı. İşte bu ortamda Kıbrıs'ta nüfusun %70'inden fazlasını oluşturan Rum halkı, ENOSİS (Kıbrıs'ı Yunanistan'a bağlama) adı altında bir kurtuluş mücadelesi başlattı.

Kıbrıslı Rumların 1955'te hızlandırdığı silahlı harekete karşı "böl ve yönet" siyasetini uygulayan İngiltere, Türk gençlerinden oluşturduğu "yardımcı polis" güçlerini Rumlara karşı kullandı. Ancak tüm bunlara rağmen Türk ve Rum halkı arasında arzu edilen "uçurum" yaratılamadı. (Bu konuda 1948'de Rum ve Türk maden işçilerinin Lefke'deki bakır madenlerinde birlikte gerçekleştirdikleri grevi konu alan bir belgesel vardır.)

İngiltere 1960'da Türkiye ve Yunanistan'ı da devreye sokarak, Kıbrıs'ta Rumlar ve Türklerden oluşan bir Kıbrıs Cumhuriyeti'nin kurulmasını kabul etti. Karşılığında üç tane askeri üs şartını dayattı. Hatta bu askeri üslerin biri olan Ağrotur üssünde nükleer silahların da konumlandığı söyleniyor. İngiliz askeri üsleri, bugün de varlığını devam ettiriyor!

Kıbrıs Cumhuriyeti sadece Aralık 1963'e kadar sürdü ve başlatılan iç savaş nedeniyle ada, Türk bölgeleri ve Rum bölgeleri olarak ikiye bölündü ve bu durum, Temmuz 1974'e kadar sürdü.

1974 Yunan askeri darbe girişimi ve Türkiye'nin askeri müdahalesi

1974'de, 1967'den beri Yunanistan'da iktidarda bulunan askeri cunta, ülkede iyice sıkışmıştı ve iktidar süresini uzatabilmek için bir "zafere" ihtiyacı vardı! İşte askeri yönetim bu nedenle arasının iyi olmadiği Rum kesimi başkanı Makarios'a karşı, general Grivas yönetiminde bir askeri darbe girişiminde bulundu.

Ancak darbe başarılı olamadı ve üstelik Makarios, kendisini destekleyen polis güçlerini ağır silahlarla donattığı ve ilişkilerinin iyi olduğu Stalinist AKEL partisi (göreceli olarak en güçlü Stalinist partidir) kadrolarına silah dağıttığı için iktidar fiilen AKEL'in eline geçebilirdi. AKEL, Küba'da Castro'nun yaptığı gibi Sovyetler Birliği'ne yakınlaşabilirdi. İşte oluşan bu büyük tehlike karşısında ABD, hemen NATO'daki "müttefiki" Türkiye'nin "yavru vatandaki" Kıbrıs Türklerini kurtarmak için askeri bir müdahale yapmasına izin verdi!

Oysa aynı ABD, dönemin Başkanı İsmet İnönü 1964'de adaya müdahale için donanmayı harekete geçirdiğinde hemen tehdit etmiş, geri adım atılmazsa NATO güçlerinin devreye gireceğini belirtmişti. İnönü de dönemin ABD Başkanı Johnson'a o meşhur "mektubunu" göndermişti.

Türkiye'nin 1974 Askeri Harekatından sonra Kıbrıs, oluşturulan bir "Yeşil Hat" ile ikiye bölündü ve iki tarafın sınırları, 2003'e kadar tamamen kapalı kaldı. 2003'den sonra açılan kapılar, iki yabancı ülke uygulaması gördü. Kapılar açılınca, aradan bunca yıl geçmesine rağmen hem Rum hem Türk halkı, temel bir sorunlarının olmadığını fiilen gördü. Ancak ne Kıbrıs'taki iki tarafın liderleri, ne garantör

devletler olan İngiltere, Türkiye ve Yunanistan, adanın yeniden birleşip iki tarafın barış içinde yaşamasını gündeme getirdi…

Ta ki Nobel isimli bir ABD enerji tröstünün, Kıbrıs'ın güney sahillerinde denizin derinliklerinde çok büyük miktarda doğal gaz bulunduğunu açıklaması ve gazı işletmeye aday olup yetki almasına kadar… Kıbrıs Rum kaynaklı basına göre denizin derinliklerindeki bu doğal gazın varlığı 1956 yılında ABD jeologları tarafından tespit edilmişti.

"Kalıcı Çözüm" süreci…

Kıbrıs Rum tarafı, resmi hükümet vasfıyla Avrupa Birliği'ne üyelik için başvurmuştu ve ada birleşmeden bunun mümkün olmayacağı cevabını almıştı. Ancak birkaç yıl sonra Avrupa Birliği'nin çıkarları gereği Kıbrıs Rum tarafı, tek başına resmi hükümet olarak üye sıfatıyla Avrupa Birliği'ne katıldı!

Bu arada doğal gaz sondaj çalışmaları hızlandı; çok miktarda doğal gazın bulunduğu doğrulandı ve gazı çıkarıp Avrupa pazarına ulaştırma çalışmaları başladı. Ancak doğal gazın Avrupa pazarına (çünkü başka potansiyel, yani satın alma gücü olan pazar yok!) iletilmesi için hem Kıbrıs'ta kalıcı bir çözüm, hem Türkiye ile anlaşmak gerekli. Çünkü gaz en ucuz ve en güvenilir şekilde Avrupa pazarına ancak Türkiye üzerinden boru hattı ile taşınabilir.

Annan Planı ve sonrası

ABD, üç garantör ülke ve Kıbrıs temsilcileri arasında yer almamasına rağmen ağırlığını koyarak sorunu Birleşmiş Milletler'e taşıdı. Bu çerçevede Kıbrıs'ın yeniden birleşmesi için o dönemin Birleşmiş Milletler genel sekreterin ismini taşıyan Annan Planı 2004'te hazırlandı. Bu planın uygulanması için her iki toplumda referandumla onaylanması gerekiyordu.

Referandumdan önce her iki tarafta yapılan genel seçimlerde; Rum tarafında güçlü Stalinist parti AKEL'in, Türk tarafında güçlü Stalinist parti CTP'nin (Cumhuriyetçi Türk Partisi) seçimleri kazanmaları için büyük güçler, gerekeni yaptı. Çünkü bu iki partinin adayı birleştirme olanakları daha yüksek görülüyordu.

Sonuçta 4 Nisan 2004'te yapılan Annan Planı referandumunda Türk tarafında %64.91 evet oyu çıkmasına karşın Rum tarafında %75 hayır oyu çıktı ve böylece hedeflenen birleşme olmadı. Rum tarafında hayır oyunun çıkmasının temel nedeni, Avrupa Birliği'nin sözde birleşme yanlısı görünmesine rağmen gerçekte birleşmeden yana olmamasıdır. Çünkü Annan Planı çerçevesinde birleşme olursa, Türkiye'nin KKTC (Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti) üzerindeki hakimiyeti sonucu, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ni istismar edebileceği kaygısı vardı ve hala var.

2004'deki Annan Planı'nın başarısızlığından sonra görüşmeler yeniden başladı. Bu defa görüşmeler, Türk tarafını temsilen CTP başkanı Mehmet Ali Talat ile Rum tarafını temsilen AKEL başkanı D. Hristofyas arasında oldu. Eylül 2008-Ocak 2010 süresinde iki lider arasında 60 görüşme yapılmış olmasına rağmen bir anlaşmaya varılamadı.

Sonraki yıllarda büyük güçler "olanaklarını" kullanarak bu defa Türk tarafında anlaşma yanlısı sosyal demokrat Mustafa Akıncı'nın, Rum tarafında ise çözüm yanlısı sosyal demokrat Anastasiyadis'in seçilmesini başardılar! Ardından, özellikle son aylarda, Kıbrıs sorununda "kalıcı çözüm" için yoğun görüşmeler yapıldı. "Önemli ilerlemenin" olduğundan söz edildi ve hatta Ocak 2017'de üç garantör ülke ve Kıbrıs'taki iki taraf, Cenevre'de kesin çözüm için bir araya geldi.

Kesin çözüm çok yakın görünmesine rağmen Şubattaki Kıbrıs Türk ve Rum tarafındaki ENOSİS ve 40 bin Türk askerinin adadan çekilmesi sorunları ön plana çıkarılıp görüşmeler yeniden durdu. Elbette esas sorun bu değil; esas sorun Avrupa Birliği'nin yine bu şartlarda çözümden yana olmaması ve bunun için ekonomik açıdan sıkışmış olan Yunanistan'ı kullanması. Bundan yararlananan AKP hükümeti de işleri yokuşa sürüyor.

ABD, tröstlerinin çıkarları gereği, şimdilik açıkça tehditlere başlamasa da, yeniden baskı yapıp görüşmeleri garantör ülkelerin de katılımıyla 13 Mart'tan sonra başlatmayı dayatacağından söz ediliyor. Kısacası Nobel tröstü, doğal gazı pazara sürmeye hazır hale gelince, gereken baskı ve tehditle, bir çözümün uygulanma olasılığı artacak. Ancak bu çözüm, Kıbrıs'taki Türk ve Rum kitleleri için olmayacak!

Kıbrıs'ta hem Rum hem Türk kitleleri gerçekten adaletli bir düzen temelinde birlikte yaşamaktan yana. Ancak kapitalist sömürü düzeni sahiplerinin isteği bu değil. Kıbrıs'ta iki halkın kardeşçe birlikte yaşayabileceği tek çözüm Kıbrıs, Türkiye ve Yunanistan'da emekçilerin iktidarıyla mümkün. (24. 02.2017)

Anma... Anma... Anma...

Dini gericilik, kadına yönelen bir tehdit Yaşasın 8 Mart!

Dünya Emekçi Kadınlar Günü yine geldi. Kadınlar öldürülmeye devam ederken, orduda türbanın getirilmesine “serbestlik” tartışılıyor. Başı açık veya kapalı olsun, kadınlar kocaları, babaları, sevgilileri, eski sevgilileri tarafından yani en yakınlarındaki erkekler tarafından öldürülüyor. Kadının can güvenliği yok ama başını bağlamakta “özgür”.

Kız çocukları; okullarda, yurtlarda, evlerinde, mahallelerinde, ulaşım araçlarında, her yerde taciz ve tecavüze uğruyor ama başlarını bağlayıp okula gidebiliyorlar, özgürler!

Dini gericiliğin, dinin kadınlara yönelik baskısının ve ayrımcılığının sembolü olan başörtüsünü özgürlük, hak olarak sunanlar, kadınlara ne büyük kötülük yaptılar! Kadınların gerçek sorunlarının öne çıkarılıp tartışılması yerine başörtüsünü gündemde tutup dikkatleri bu yöne çektiler.

Sonuçta, başörtüsü tartışması üzerinden dini gerici fikirler daha etkili hale geldi ve bu da erkeklerin kadınlara hükmetmesini, şiddet uygulamasını, onları öldürmesini teşvik etti.

Çünkü türban özgürlüğün simgesi değil, erkekliğin yüceltildiği toplumumuzda, kadınlara dayatılan hakimiyetin, kadının erkeğin malı olmasının simgesidir. Çünkü her dinde olduğu gibi müslümanlıkta da kadın, kendi başına bir insan değil, erkeğin malı olmaya indirgenmiştir; onun sözünden çıkamaz, kendi başına hareket edemez.

Bu nedenle boşanmak istemek ya da istememek, yemeği tuzlu ya da tuzsuz yapmak, çalışmak istemek ya da istememek, kadının öldürülme gerekçesi olabiliyor. Erkekler, sadece dini gericiliğin sonucunda değil, düzenin neden olduğu tüm ezilmişliğini kadının üzerine kusuyor. Çünkü kadın onun malı, istediği gibi kullanabilir, istediğini yapabilir!

15 Şubat'ta Manisa'da yaşayan 25 yaşındaki 2 çocuk annesi Meltem, ayrı yaşadığı eşi tarafından sokakta bıçaklanarak öldürüldü. Ertesi gün, Aksaray'da yaşayan Seher, barışmayı kabul etmediği için evinin balkonunda eşi tarafından vuruldu. 21 Şubat'ta Antalya'da yaşayan 29 yaşındaki 2 çocuk annesi Cemile, kendisine şiddet uyguladığı için boşanmak istediği eşi tarafından vurularak öldürüldü. Sonraki hafta, boşanmak isteyen bir kadın 2 çocuğuyla, kocasının bıçaklı tehdidinden canlarını zor kurtardı.

Suriye'deki IŞİD gibi çok daha gerici, kadınları pazarlarda satan örgütlerin uygulamalarından kaçarak sığınan kadınların durumu daha feci. Kız çocukları, sözde “iyilik” laflarıyla ikinci eş olarak satın alınıyor. Bu gibi gerici durumların yaygınlaşması, sadece göçmenlerin değil, tüm kadınların konumlarını geriletiyor.

Bu nedenle kadınların, türban peşinde koşmak yerine artan dini gericiliğe ve tüm bunları güçlendiren bunamış sömürü düzeni kapitalizme karşı mücadele etmesi çok daha önemli.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1.5 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 9 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 18 TL/ 5 Pound.